

OLAFIN PENTU- PÄIVÄKIRJAT

Kuutamohaukku

*Kirjoittanut Helena Waris
Kuvittanut Mirjami Manninen*



Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

*Copyright © 2026 Helena Waris, Mirjami Manninen ja
Kustannusosakeyhtiö Otava*

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50702-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

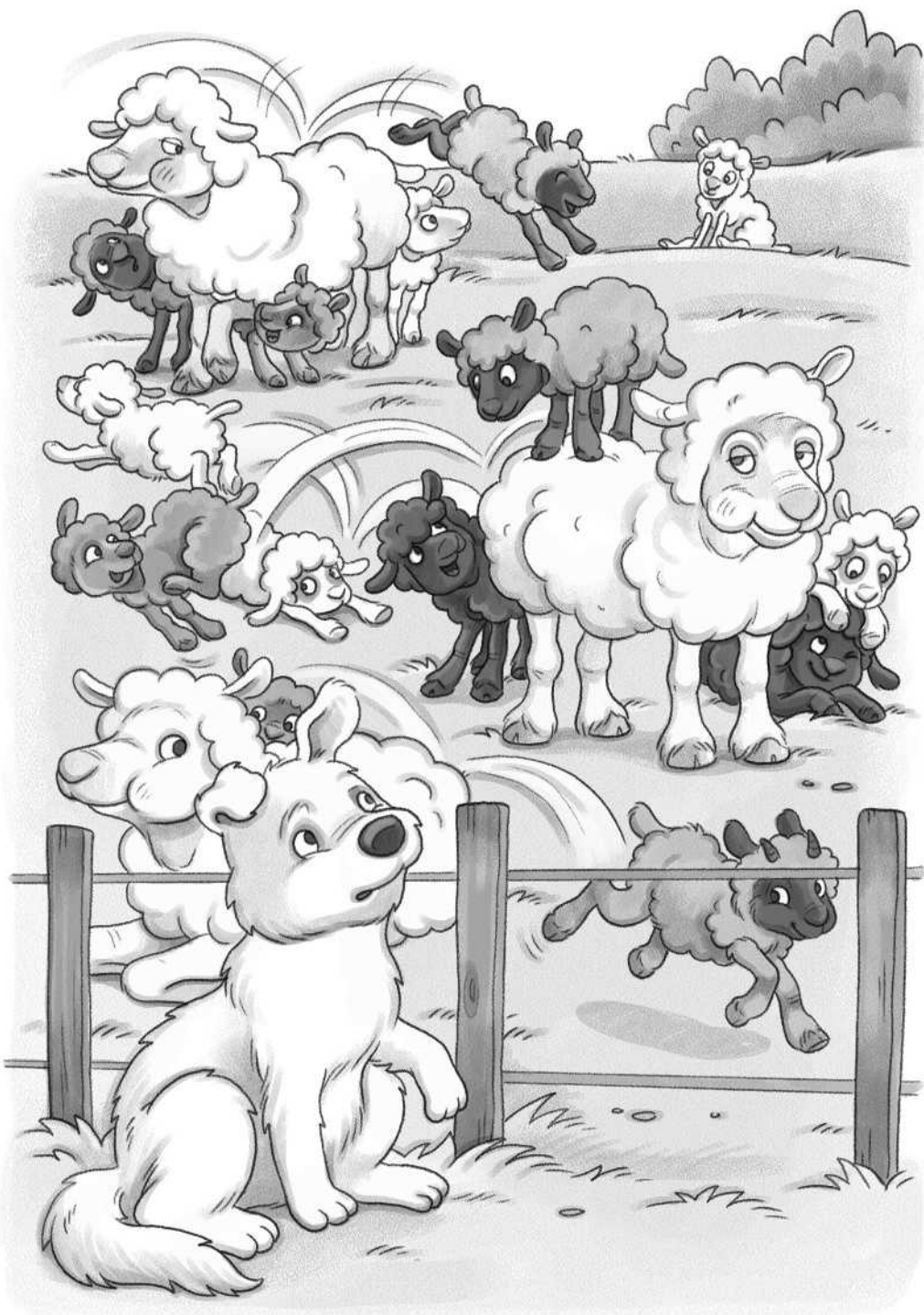


1.



– *Yksi, kaksi, kolme...* kolme, ei kun... laskinko minä tuon pikkuisen kahteen kertaan? Äh, aloitan alusta.

Olaf, valkoturkkinen koiranpentu istui lammasaitauksen vieressä ja yritti laskea karitsoitten lukumäärää. Pienillä villapalleroilla oli käynnissä oikea hepuli, ja ne pomppivat ja loikkivat toistensa yli. Välillä ne hyppäsivät tasapainoilemaan nurmella märehtivien emojensa päälle, mutta emot eivät välittäneet, ne olivat tottuneet villeihin poikasiinsa, ja



siirsivät vain heinätukon toiseen poskeen jauhettavaksi.

Osa karitsoista oli kokonaan valkoisia, toiset kokonaan mustia. Joukossa oli kolme ruskean väristä, ne oli helpoin tunnistaa. Ja sitten oli niitä, joilla oli musta naama, mutta harmaa turkki.

– Yksi, kaksi, kolme, neljä, viisi, kuusi... Hei, voisitteko te olla edes hetken paikoillanne, jotta tiedän, että olette kaikki tallessa? Olaf pyysi vahdittaviltaan.

Olaf oli laumanvartijarotuinen koiranpentu, ja isona sen tehtävänä olisi lammaslauaman sekä maatilan muidenkin eläinten turvallisuuspäällikkönä toimiminen. Niinpä se harjoitteli vartiointia jo täyttä päätä.

Yksi mustanaamainen pässikaritsa pysähtyi pissille aidan viereen ja kallisti päätänsä, jossa oli jo selkeät sarvenalut. Niistä kasvaisi kippurasarvet. Olaf muisti, että perheen Tyttö oli antanut karitsalle nimen Albus.

– Hei Albus! Sanotko sisaruksillesi ja serkuillesi, että asettuvat hetkeksi jonoon niin